

129. ԽՈՒՍԱ ՊԻՐՈՂ ԿԱՓԻՆ

Մին շենում մին մարթ ա ինձիմ, անումը Կափի Տա մին սոնրոն կենգյ ա անում, վրեչ մինն էլլա ապրում չի։ Մին իրփըվե-րի տատմար օղում ա տրան քյանգյ կյան։ Ասում ա՝ ես քյիննան-կան ըմ Կափին։

Մարթ ըն մաչ քցոնիմ, էտ տրամարեն Կափինն նհետ փսակում։ Կափին ամեն օր քյիննիմ ա հանգ, կյամ, էտ կենգյն էլ ա-մեն քշըրհանան նան հըրոնգյինը թանալ ա իփոնիմ, տամ հըրան։ Օրիշ պեն լար տամ ուտելի։ Վերը էտ խընդն մարթը էնքան ա թանալ օտում, վրեր փորը մըծանում ա, քթեն տեմ ինգյոնիմ։ Մին օր էլ հըրվանեն կենգյը մին տղա յա պիրոնիմ, Կափին քոն իլնծ վախտը քյիննիմ ա էտ խոխան յոր օնում, պիրոնիմ տիննիմ Կափինն վրեններեն դաթումը։

Կափին քունըտընդա վրեր եր ա կենում, կենգյը թա՝ ա՝ մարթ, լնվ ա տընուալ, սաղ-սըլմաթ ըղադվալ ըս, խոխան էլ լնվ, ղանգանգ խոխա յա։ էտ մարթը մնամ ա շմշմիշ իլնծ։ Հըր-վաները լոխ հերթավ կյամ ըն, Կափինն ըշկըննաանք տամ, վրեր սաղ-սըլմաթ ըղադվալ ա, տղա յա պերնիլ։

Խաբարը սաղ շենն ա ինգյոնիմ, թա Կափին տղա յա պիրնիլ, լոխ կյամ ըն ըշկըննաանք տամ։ Կափին շենան ծընոք ա յոր օ-նում, փախնում քյիննիմ մին հեռու քաղաք։

Անց ա կենում տասը, թա տասնըհինգ տարե, Կնիսին շենը
մըետն ա քցհւմ (վըեղը քախծը ա)։ Օղում ա կյն շենը տըետնա,
քյինն։ Կյամ ա, հնն շենն խիլն հեռու տըետնում էրկու մարթ
հըետնց վըեղեն սահմանեն յիրն կոված։ Մինն աետ ա,—իմ
վըեղես սահմանն ըստեղավ ա, էն մինն էլ թա շէ՝ ըստեղավ ա։
Վերը, տըետնցա մինը թա՝ հնն Կնիսին տղա պերմծ տունն
առաչ ա իմ վըեղես սահմանը ըստեղավ իլն, տու հինչ ըս մըետ-
մըետ խոտում։

էս Կնիսին վըեր հըետն խոխա պիրիլին աետմը ըսկաետն ա,
հըըցեն կեսան ետ ա տըետնում, փախնում, ետ քյիննմ քաղաքը։

